

dító. A novella elején együtt látogatják meg a barátnő szüleit, találkoznak annak ismerősével, Marikával, elmennek a palicsi tóhoz, sőt még abba a kávézóba is betérnek, ahová Tolnai Ottó szokott járni. De a csúcspont a zombori tejpiacon játszódik. Az elbeszélő egy pertli cipőfűzőt akarna venni, de adjuk is át neki a szót ezúttal egy picit hosszabban: „Aztán egyszer csak az öreg hirtelen kijön a pult mögül, addig én szedegetem az állványról a fűzőket, biztosan csak a pontos időre kíváncsi vagy el akarja adni az összes cuccát. Először csak szelíden beszélnek egymással, aztán egyre kajánabbul vigyorog, kezdi fogdosni Kata blúzáját, mintha valamit követelne. Ideges lesz, visszaszalad a pult mögé, sebes léptekkel, bütyköl lent a táskájában, kotorászik, izzadni kezd a homloka, majd pár perc múlva újra kijön, mutatja az igazolványát, kiabál, hangosan magyaráz valamit. Nem tudom eldönteni, hogy mérges-e vagy csak akarnok. Megijedek. Próbálunk kihátrálni, elkezdem húzni Kata szoknyáját, aztán a fejét fogom, hátha az segít, és az öreg számára világossá válik, hogy mi nem hozzá jöttünk, erre egyre mérgesebb. A cipőfűzője sem kell. Nem loptunk, mondd meg neki – kiabálom. Kata nem válaszol. Az öreg egyre erőszakosabb. Vitatkoznak. Valamivel gyanúsít minket, nem értek egy szót sem, úgyhogy a hangsúlyokból próbálok következtetni. Ne, ne! Da, da! Az öreg végül lehiggad, mert valaki hátulról megfogja a vállát. Elfutunk. Á, semmi, csak el akart venni feleségül. Azzal a feltétellel, ha megmutatom előtte a fogaimat. Győzködött, hogy nyissam ki a számat. Minek? Épp a fogaid kellett nekik? Persze, abból akarta megtudni, hány éves vagyok. Nem hitte el. Miért, megmondtad? Persze, mondtam, hogy negyvenhárom. Magyar nőt keres, azt mondta, azok szorgalmasak és nem kell nekik annyi szex. De neked kell, nem mondtad? Hülye. Így udvarolt? Igen, igazi trubadúr a cipőfűzős. Vitt volna a falujába, mutatta a lakcímét, igazolványát, hozni akarta a spórolt pénzét, mindent felajánlott, módosnak mondta magát, az áruháza jól megy. Mivel nem akartam kinyitni a számat, megharagudott. Mélységesen megsértettem. Remélem is!” (151–152) Akár merőleges egyidejűségnek, vagy a magyar elbeszélő irodalom klasszikusával a bolgár kalauz-jelenségnek is nevezhetjük a fenti történetet. Ugyanazokból a jelekből, benyomásokból homlokegyenest másra lehet következtetni. Ezen a ponton, és a könyv sikerültebb helyein Kiss Noémi sikeresen hajtja végre a már fentebb is említett határátlépést. Nemcsak topográfiai-földrajzi, hanem műfaji-poétikai értelemben is. De ami a legnehezebb és a *leghatártalanabb* tapasztalat, amikor a határátlépés, más szemszögből a határok eltörlése, hermeneutikai értelemben is megtörténik. Amikor megértünk valamit, vagy valakit. Amikor egy táj szemébe tudunk nézni. És akár még a táj is tekintettel van ránk.

